

LBRIS

We know
books

DUMITRU NICODIM-ROMAR
REMUS GEORGESCU

JURNALUL
LUI
GEREMUS

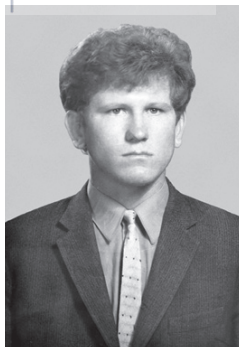
Prefață de
ELENA NETCU

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

CUPRINS

DUMITRU NICODIM-ROMAR · 7
REMUS GEORGESCU-GEREMUS · 9
ELENA NETCU · 10
NEVOIA DE REGĂSIRE A TIMPULUI SUBIECTIV · 10
PROLOG · 13
JURNALUL LUI GEREMUS · 16
REVERBERAȚII · 181
EPILOG · 185
O LACRIMĂ PENTRU VIORICA · 189
JURNAL FOTO · 191
DRAGĂ REMUS · 201
DE ACELAȘI AUTOR: · 204

DUMITRU NICODIM-ROMAR¹

S-a născut pe 16 februarie 1951 în satul Sălcioara, com. Jurilovca, jud. Tulcea. A fost asistat al Caselor de copii școlari din Năvodari și Tulcea. Studii liceale în Eforie Sud și Tulcea, la *Spiru Haret*, iar cele universitare la Facultatea de Energetică (1976) din U.P. București; doctorat în hidroenergetică (1989).

A fost inginer constructor la hidrocentralele Govora, Strejești, Drăgănești, și timp de șapte ani, șef de șantier la Rusănești (pe râul Olt), până la punerea în funcțiune în 1989. În anii 1990-92 a urmat cursurile Școlii Superioare de Jurnalistică și Relații Publice și a fost redactor principal la cotidianul *Dreptatea*. A construit structura de rezistență la numeroase clădiri din București și decoruri pentru scenografia filmelor *Poarta albă*, *Cardinalul* ș.a în regia d-lui Nicolae Mărgineanu. Pentru decorurile realizate la cele două filme a fost nominalizat la premiile Gopo și UCIN în 2015 și 2019.

1. fotografii din vremea poveștilor

Între 1991-2015 a fost lector la Facultatea de Energetică în UP București. Este autor de invenții și inovații premiate la Expoziții naționale. Din 2004 este profesor examinator la Concursul național Trofeul Energeticianului. A primit în 2009 Premiul pentru poezie al Filialei Brașov a U.S. și în 2018 Premiul pentru proză al A.S. din jud. Tulcea, AEGYSSUS. Uniunea Culturală a Albanezilor din România i-a oferit titlul de *Scrivorul Anului* în 2022. A publicat peste 20 volume de proză și poezie la diferite edituri din țară (Academiei, Humanitas, Curtea Veche, Libris Editorial ș.a.) și din Italia, Franța și SUA. Vezi lista la finalul cărții.

REMUS GEORGESCU-GEREMUS¹

S-a născut în data de 3 ian. 1951 în com Murighiol, jud. Tulcea. Când nu împlinise încă un an a rămas orfan de tată. Școala generală în satul natal, Studii liceale în Tulcea la *Spiru Haret* (1970) iar cele universitare la Facultatea de Silvicultură (1975) din Brașov. A lucrat la o mare firmă care se ocupa de toate lucrările de amenajare și construcții în Delta Dunării, căreia îi cunoaște toate cotloanele, cum își cunoaște casa.

A fost sufletul organizării revederilor promoției noastre la 10 ani și apoi din 5 în 5 ani până a venit nenorocirea de Covid care a secerat multe vieți inclusiv pe a surorii lui, Genoveva. Ne-a vorbit despre Deltă, ne-a plimbat și cazat în Deltă, un suflet bun în Grădina Raiului, tată pentru doi copii ai săi bine realizați, și ca un tată pentru noi colegii lui risipiți prin lume.

1. fotografii din vremea poveștilor

ELENA NETCU

*Nevoia de regăsire a
timpului subiectiv*

În orice evocare a întâmplărilor petrecute în viața unui om descoperim, printre rânduri, un sentiment nostalgic, nu numai pentru trecerea anilor, ci pentru acea nevoie intrinsecă de a ne retrăi viața, de a ne situa într-un timp istoric și subiectiv, reînviind la nivel mental o lume care nu mai este.

Remus Georgescu, orfan de tată de la vârsta de un an, ajuns la o vârstă onorabilă, simte nevoia să iasă în lume cu un Jurnal din tinerețe de care este mândru și care îl reprezintă, împreună cu un prieten, coleg de clasă și de internat, scriitorul Dumitru Nicodim, la vremea aceea asistat al Casei de copii școlari din Tulcea. Tot ceea ce scrie definește o existență trăită într-un hățiș de întâmplări care, oricât de banale ar părea, i-au marcat un drum ascendent ca o izbândă spre lumină.

Jurnalul lui Geremus se compune din notații detaliate despre viața sa, din anii 1968-1970, adică ultimii doi ani

de liceu la Spiru Haret în Tulcea. Acest mediu i-a oferit o deschidere către formare și maturizare, trăind cu discreție tentațiile vârstei, ale orașului, cunoscând oameni care i-au marcat adolescența, cunoscând prietenia, cel mai curat și sincer sentiment care unește și formează destine.

Descoperim pagini de jurnal din care reies neliniștile unui tânăr în formare, frământări, căutări în iubiri cu multe semne de întrebare, dar descoperind prietenia, comunicarea ca formă de cunoaștere, conturarea unui ideal de viață, nevoia de împlinire.

Autorul acestui jurnal strecoară printre rânduri, o idee esențială, iubirea ca fir călăuzitor în viață, pe care tânărul o caută permanent, fără să fie însă pregătit. Iubirile lui fugare, și nu au fost puține, au menținut însă un echilibru între nevoia de a cunoaște și de a alege, păstrând în același timp, „un echilibru între antiteze”. Se pare că înainte de toate a învins bucuria de a învăța, motivația pentru a deveni un om împlinit social, neuitând vorbele mamei „toate ca toate, dar cartea înainte de toate”

De remarcat atmosfera prielnică studiului care domnea în internat, lecturile necesare, atât cât i-a permis timpul, vizionarea de filme, o formă de distracție la vremea aceea, muzica anilor, petrecerile, dar toate fără consecințe în a-l devia de la rostul lui în viață, oricâte derapaje ar fi avut. A existat totuși o permanentă nevoie de pregătire, de întrecere, participare la competiții, însoțite, în permanență, de prezențe feminine, cu așteptări, cu dorințe, cu vise, cu renunțări și căutări. Există totuși o prezență feminină în viața lui Remus, Viorica, despre care va scrie mai mult, evocând, în final, eșecul vieții ei, prin refugiul în alcool

până la anihilarea ei ca ființă umană, sfârșind în Azilul din Babadag. Destine și destine, oameni frumoși sau nu, modele de viață, toate au făcut parte din drumul vieții lui Remus, culminând cu reîntâlnirea colegului și prietenului, devenit scriitorul Dumitru Nicodim, care la vremea scrierii Jurnalului i-a scris prima pagină, iar acum după 55 de ani i-a dat forma definitivă pentru tipar acestui Jurnal de neuitare, un trofeu pentru înveșnicirea timpului nostru subiectiv!

PROLOG

Suntem în anul 1968 în care un val politic uriaș a mișcat în profunzime conștiințele celor vârstnici care au trăit războiul, dar și celor ca mine, născuți în anii 50-52, elevi de liceu, ce urmau să poarte la primul apel armele.

Înăbușirea în 20 august a Primăverii de la Praga prin intrarea Armatei URSS, Poloniei, Bulgariei și Ungariei în Cehoslovacia, urmată de discursul lui Nicolae Ceaușescu, vehement împotriva acestei acțiuni, a avut ca efect o maturizare spontană a celor de vârsta mea care mai aveau un an sau doi până erau „chemați la armată”; o nevoie imperioasă de a „face ceva, de a lăsa o urmă, de a consemna într-un fel” trecerea noastră prin timpul scurt ce ne-a mai rămas până la plecarea fără întoarcere.

Eram asistat al Casei de copii școlari din Năvodari și elev la Liceul din Eforie Sud, în vacanța de vară de după clasa a X-a. Am hotărât că cel mai bine pentru mine ar fi să mă transfer la Casa de copii școlari din Tulcea unde mai aveam trei frați internați cu un an în urmă după decăderea părinților din drepturi pentru „needucarea copiilor în spiritul moralei socialiste”. Să mai fiu cu ei o vreme, că erau mici. A fost nevoie să merg de la Jurilovca

la Tulcea să fac cerere, să îmi fie aprobată, apoi la Casa de copii din Năvodari să îmi dea drumul, apoi la Liceul din Eforie și înapoi la Tulcea, toate astea doar cu mașini de ocazie, pentru că nu aveam bani de autobuze, și timpul era scurt între evenimentul sus amintit și 15 septembrie când începeau școlile. Din fericire am reușit și cu câteva zile înainte eram în Casa de copii din Tulcea împreună cu frații mei.

Am fost vizitat în Casa de copii de D-I și D-na Albotă, doi oameni frumoși care au vorbit cu mine precum cu un om matur. Mi-au spus despre ce înseamnă a fi elev la Liceul nr 1, cu exigențe mari la promovare și Liceul nr 2 unde era mai ușor de trecut. Mi-au explicat ce înseamnă secția reală și umană și mi-au cerut să aleg. Am spus că aș dori la nr 1, secția reală și așa am devenit elev în clasa XI-a C, singura clasă de real a Liceului nr 1 Tulcea. Nu știam că dumnealui era Inspectorul General pe probleme de învățământ din Județul Tulcea, iar doamna era profesoară de matematică la liceul ce l-am ales.

Am început școala imediat, luni pe 14 septembrie, cu două săptămâni de practică la cules de porumb, la scos și curățat morcovi și ceapă. Fotografia din pachetul final al cărții a surprins un moment din timpul acelei memorabile perioade de practică. Este evidentă lejeritatea ținutei noastre.

Într-un vas mare dormitor comun, ancorat pe un canal lângă Sarinasuf, eram cazați toți elevii celor trei clase de a XI-a, în paturi suprapuse. Așa mi-am cunoscut bine colegii, de parcă ne știam de când eram copii. Între ei era și Geremus un băiat înțelept și maturizat de evenimente

și de decesul tatălui său, bun la suflet, distins și puternic asemenea multora din zonă, cu brațele tari antrenate la vâslele bărcilor sau la înot.

În vacanța de după primul trimestru, în preajma Anului nou, aflându-se acasă la Murighiol a vrut să nu uite cum trece timpul pe lângă el și s-a apucat să scrie, începând cu pagina 7, pe un caiet de 200 de pagini cu foaie albă velină:

JURNALUL LUI GEREMUS

>> 29 DECEMBRIE 1968, DUMINICĂ

Am terminat de citit *Frații jderi* a lui Mihail Sadoveanu. Mi-a plăcut mult în această carte limba folosită de autor precum și relațiile, respectul deosebit dintre oameni. Luând în comparație lumea de atunci și lumea de acum mă gândesc ce frumos ar fi fost ca cei din urmă să moștenească respectul, curajul și bărbăția celor dintâi.

Seara am fost la bal, unde am dansat și am discutat cu o fată din Oltenia. Era în clasa a IX-a la Liceu. Mi-a plăcut figura ei precum și caracterul foarte așezat. Observ că mă îndrăgostesc foarte ușor de o fată tăcută, retrasă, timidă. Monica o chema. Frumos nume! De altfel, i-am și spus asta. Aș fi dorit să stăm mai mult de vorbă, să devenim mai intimi. Mă stăpânea însă teama de a nu mă compromite, de a nu fi vorbit pe la colțuri. Când m-a invitat a treia oară la „periniță” mi-a fost tare rușine încât de abia i-am atins buzele. Și ce mult aș fi vrut să o sărut mai cu patimă!

Julia mi-a propus să facem Revelionul la Marioara. Când m-am apropiat de dl. Bulacu mi-a zis: „de ce ești supărat Ramses”. A urmat o discuție cu privire la idealul omului.

După părerea mea 50% din menirea unui om este de a se realiza din punct de vedere profesional, restul de 50% se împarte iar în două: cea mai mare parte este destinată idealului suprem în viață - dragostea, și o altă parte care poate să fie mai mare, mai mică sau uneori poate lipsi, dedicată micilor plăceri personale. Am fost însă contrazis de dl. Bulac, care nu socotește nici printre sutimile de procentaj dragostea. Ce idee absurdă! Poate fi părerea unui om ce renunță definitiv la iubire (deci și la viață), iar dânsul nu pare a fi acest om. Însă cine poate ști? Am discutat până pe la ora unu și jumătate noaptea. Pikap sau mag nu-mi poate da, dar mi-a promis niște discuri a doua zi.

Când am ajuns acasă mi-a fost rău.

>> 30 DECEMBRIE 1968, L

Dl. Bulac m-a amânat din nou cu discurile. Am avut atâta încredere în acest om, dar văd că refuză să-mi facă acest mare serviciu pentru mine și atât de minor pentru dânsul.

De dimineață am tăiat porcul care era destul de mic. Pe la ora 14 m-am culcat și m-am trezit pe la 17 și ceva. În centru m-am întâlnit cu fetele și le-am spus situația cu pikap-ul. Cel al lui Ilie este stricat. Am umblat și am aranjat cu băieții cum să facem cu vinul și muzica. A rămas ca mâine la ora 9 să ne întâlnim.

>> 31 DEC '68 – 1 IAN '69 – REVELION 1969

Am fost ocupat toată ziua cu procurarea vinului și în special a pikp-ului. Am primit o felicitare de la Bobby și

una de la Chilia. De ce nu mi-a răspuns și Anișoara? Să fie oare, ca de obicei, un alt moft al ei? Nu-mi pare rău că nu mi-a răspuns, cât regret că i-am scris. Dar prefer tăcerea ei unei purtări necuviincioase din partea mea.

Seara pe neașteptate am făcut rost de pickup mai ușor decât mi-am închipuit. Discuri am luat de la tovarășul Bulacu. Pe la ora nouă și ceva am dus pickup-ul iar la 10 am început Revelionul '69. Fetele se pregătiseră foarte frumos cu masa, dar în special cu ținuta lor personală. La 12 am început masa, la care din păcate nu am putut lua parte fiind preocupat cu niște bețivi care au venit la noi. Și cum pe turmentați nu-i poți convinge ușor cu frumosul, de abia pe la ora unu am scăpat de ei. Până pe la 5 m-am distrat foarte bine dar îmi pierise tot cheful cu prezența bețivilor. La 3 am fost cu Luminița și Aurica la Sava Nicolae. După ce i-am cinstit pe toți băieții și fetele am dansat o periniță. A urmat un tangou pe care l-am dansat cu Monica. Cu părere de rău a trebuit să plec de aici. Revenit în anturajul nostru mai vesel decât înainte, i-am reanimat pe toți. Unii începuseră să doarmă. Pentru că nu aveam discul cu perinița, l-am înlocuit cu geamparalele. Nu avea importanță fondul muzical, sărutul să iasă!

Am stat până pe la 7 când am plecat toți băieții cântând, cu câte o sticlă de vin la subțioară. La Terasa „Nufărul” am băut și vinul rămas. Eu nu prea am băut că nu-mi prea place vinul. A fost frumos că nici unul dintre băieți nu a băut prea mult.

La ora 12 a venit Nicu la mine și am plecat la Marioara, de unde am adus aparatul și lada de sticle.

Seara numai Aurica a venit în centru unde a fost dans. Am fost cam prost dispus cu toate că puteam să dansez cu Monica mereu pentru că mi-am făcut impresia că „am pauză”. Dar am lăsat-o să se distreze cu alții că eu ar fi trebuit să joc teatru ca să mă prezint onorabil. După dans am venit acasă și am mâncat cu o foame de lup.

>> 2 IANUARIE 1969, J

Am stat toată ziua în casă, afară fiind un polei groaznic. Seara s-a făcut dans. Au venit și fetele cu care am stat mai mereu. Din nou nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu aveam nici un chef de discuție. Cred că plictisesc enorm cu figura și cuvintele mele în astfel de situații. Și asta mi se întâmplă foarte des, chiar atunci când nu ar trebui. Am plecat înainte de sfârșitul reuniunii. Nu m-a oprit nimeni!

>> 3 IANUARIE 1969, V

Am împlinit azi 18 ani. Afară este noroi și plouă și nu este nici lumină măcar. A fost Mihăiță pe la mine cu care am băut și mâncat. Mă aflu într-o dispoziție proastă. Mai bine m-aș fi dus la Mahmudia să-mi sărbătoresc ziua o dată cu a lui Mihai. Seara am primit o felicitare de la Anișoara care mai mult m-a întristat. De ziua mea n-am auzit nici un râs.

>> 4 IANUARIE '69, S

Am văzut filmul *Oscar* și unul rusesc. Primul a fost o comedie în care din nou a excelat Louis de Funes. Al doilea

a fost foarte interesant, cel puțin pentru mine. Mi-a deschis o fereastră prin care intră un hohot de plâns.

Am primit o telegramă de felicitare de la Maria. Nu știu cum să socotesc acest gest al ei: o dovadă de prietenie sau o metodă de a-și irosi timpul și banii.

>> 5 IANUARIE '69, D

Cu toate că a fost viscol și frig am jucat fotbal de dimineață. Am făcut parte din echipa elevilor și am luat bătaie de la „salariați” cu 5-3. Seara am fost la bal. Mă cam pilisem acasă și aveam chef de dans. Între minte și inimă bătea vântul!

>> 7 IANUARIE '69, MA

Este Crăciunul pe stil vechi și după intervenții serioase la cei de la conducere, s-a făcut bal. Am fost la Mihăiță și m-am cam amețit. M-am distrat foarte bine. Alunecam pe speranțe înghețate. Seara am plecat să dorm la Mihăiță.

>> 8 IANUARIE '69, MIE

M-am trezit la Mihăiță cam matol, cu capul greu. Seara am avut o discuție cu mămica. Mi-a spus că prea exagerez cu balurile și distracția. Are într-adevăr dreptate, dar, nici eu nu știu ce să mai fac! Când nu sunt băgat în seamă la vreo reuniune sau bal mă simt nenorocit iar când am prea mult succes mă simt la fel de prost gândindu-mă că abuzez, că poate este prematură viața pe care o duc. Nici eu nu știu ce să mai cred. Dar poate că nu trebuie luată în tragic purtarea mea.